

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 15/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 15. februára 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť M. P., bytom P. 25, okres S., zastúpeného JUDr. V. H., komerčným právnikom, Š. Kukuru 12, M., ktorý namieta porušenie čl. 35 ods. 2, čl. 36 písm. b), čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Colného riaditeľstva Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 15. januára 2001 doručené podanie M. P., bytom P. 25, okres S. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného komerčným právnikom JUDr. V. H., Š. Kukuru 12, M., označené ako „Ústavná sťažnosť“.

V ústavnej sťažnosti navrhovateľ uvádza: „podávam túto sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky ku konaniu o nej podľa štvrtého oddielu zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov proti Slovenskej republike, orgánu štátnej správy (ďalej len služobný úrad) reprezentovanému riaditeľom Colného úradu Čierna nad Tisou, a napádam právoplatné rozhodnutia služobného úradu: 1. sp. zn. 2756/99 zo 16. 08. 1999 o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, 2. sp. zn. 3051/99 z 8. 09. 1999 o prepustení zo služobného pomeru sťažovateľa“. K podaniu navrhovateľa boli pripojené tieto doklady: vyššie označené rozhodnutia Colného úradu Čierna nad Tisou, príkaz VPCÚ č. 7/98 z 11. 2. 1998, ako aj listy k podaniam z okresnej prokuratúry č. Pd 4020/99-16 z 27. 3. 2000, Pd 4020/99-12 z 27. 3. 2000, Pd 4018/2000-11 zo 17. 5. 2000 a Pd 4018/2000-21 z 20. 6. 2000, ktorým bol podaný protest prokurátora.

Ústavný súd listom z 19. januára 2001 navrhovateľa vyzval, aby doplnil svoje podanie a predložil dôkazy, ktorými právoplatnými rozhodnutiami orgánov uvedených v čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) došlo k porušeniu ním označovaných ústavných práv. Na základe tejto výzvy predložil navrhovateľ dňa 6. februára 2001 fotokópie rozhodnutí generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky Bratislava č. 9343/99-2169/99/4 z 3. novembra 1999 a č. 9914/99-2288/99/4 z 3. novembra 1999, ktorými bolo rozhodnuté o jeho odvolaniach proti rozhodnutiu riaditeľa Colného úradu Čierna nad Tisou sp. zn. 2756/99 o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby zo dňa 16. 8. 1999 a rozhodnutiu toho istého úradu sp. zn. 3051/99 zo dňa 8. 9. 1999 o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru. Súčasne navrhovateľ predložil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sž 3/00, 4 Sž 8/00 z 27. júna 2000.

V súlade s ustanovením § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) ústavný súd ústavnú sťažnosť navrhovateľa predbežne prerokoval a posúdil ju v súlade so svojou doterajšou judikatúrou.

Ako vyplýva z predložených rozhodnutí a z obsahu ústavnej sťažnosti, navrhovateľ žiada, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti vyslovil porušenie jeho ústavných práv zaručených v čl. 35 ods. 2, čl. 36 písm. b), čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, a to právoplatnými rozhodnutiami generálneho riaditeľa Colného úradu Slovenskej republiky (§ 16 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov - ďalej len „colný zákon“) a najvyššieho súdu.

Navrhovateľ tvrdí, že vyčerpal všetky právne prostriedky ochrany svojich práv a poukazuje na to, že podal na najvyšší súd žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí služobného úradu. Poukazuje na to, že rozhodnutie správneho súdu tiež napadol dovolaním, ktoré doposiaľ nebolo ukončené. Domáha sa zrušenia oboch právoplatných rozhodnutí služobného úradu, pretože podľa jeho názoru sú tieto rozhodnutia v rozpore s jeho vyššie označenými základnými právami. Vytýka najvyššiemu súdu, že v konaní o preskúmanie uvedených rozhodnutí tiež porušil jeho základné práva a slobody zaručené podľa čl. 35 ods. 2, čl. 36 písm. b), čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, pretože v rozpore s ustanovením § 250i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodol o ním podanej žalobe, aj keď bol vo veci podaný protest prokurátora. Ústavnou sťažnosťou namietol aj porušenie čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv.

V súlade s čl. 127 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhoduje o ústavnej sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím orgánu uvedeného v čl. 127 ústavy sa porušili jej základné práva a slobody, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z pripojeného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 3/00, 4 SŽ 8/00 z 27. júna 2000 vyplýva, že tento súd preskúmal vyššie označené právoplatné

rozhodnutia generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky Bratislava na návrh navrhovateľa na základe ustanovenia § 236 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v konaní podľa piatej časti druhej hlavy OSP (došlo k preskúmaniu týchto právoplatných rozhodnutí orgánov štátnej správy súdom).

Právomoc všeobecného súdu upravená v piatej časti druhej hlavy OSP preskúmať právoplatné rozhodnutia orgánov štátnej správy, medzi ktoré nesporne patria aj označené rozhodnutia generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, však vylučuje príslušnosť ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmať uvedené rozhodnutia orgánov štátnej správy. Ústavný súd teda nie je oprávnený posudzovať, resp. preskúmať zákonnosť navrhovateľom označených rozhodnutí Colného riaditeľstva Slovenskej republiky Bratislava, pretože ich preskúmanie vykonal všeobecný súd podľa § 247 až § 250k OSP.

Ústavný súd konštatuje, že nie je príslušný preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v konaní o ústavnej sťažnosti, pretože tieto rozhodnutia nie sú rozhodnutiami orgánov uvedených v čl. 127 ústavy. Ústavný súd je príslušný posudzovať konanie pred všeobecným súdom, len ak toto konanie vykazuje porušenie princípov ústavnosti a porušenie základných práv a slobôd.

Navrhovateľ tvrdí, že najvyšší súd rozhodol pri preskúmaní označených rozhodnutí v rozpore s § 250i ods. 2 OSP bez toho, aby konanie prerušil, keďže v súvislosti s jeho vecou došlo na základe protestu prokurátora podľa § 11 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 314/1996 Z. z. o prokuratúre k preskúmaniu zákonnosti otázky súvisiacej s rozhodnutiami orgánu štátnej správy. Z obsahu spisu nevyplýva, či protest prokurátora vedený pod č. k. Pd 4018/2000-11 zo 17. mája 2000, na ktorý poukazuje navrhovateľ a ktorý má smerovať proti rozhodnutiu riaditeľa Colného úradu Čierna nad Tisou, totiž súvisí s riešením skutkovej a právnej stránky rozhodnutí o dočasnom pozbavení a prepustení navrhovateľa zo služobného

pomeru. Ani z obsahu rozhodnutia najvyššieho súdu nie je možné zistiť, či tento vedel o podanom proteste prokurátora, resp. či sa tento týkal podstaty prejednávanej veci.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí rozhodol len o navrhovateľom namietanej právnej relevancii Príkazu č. 7/98 z 11. februára 1998 Colného riaditeľstva Čierna nad Tisou a zaoberal sa v ňom jeho vplyvom na rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby navrhovateľa a jeho prepustení zo služobného pomeru. Uvedeného príkazu sa týkal protest prokurátora Okresnej prokuratúry v Michalovciach vedený pod č. k. Pd 4020/99-12 z 27. marca 2000.

V súlade s čl. 51 ústavy sa aj práv upravených v čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy možno domáhať len v medziach ustanovených zákonom. Právo domáhať sa súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 patrí každému osobne, teda tomu, k porušeniu práva koho došlo. Podľa názoru ústavného súdu preskúmaním rozhodnutia posudzovaného správneho orgánu došlo k súdnemu konaniu, v rámci ktorého v intenciách čl. 51 ústavy a príslušných ustanovení OSP (§ 247-250k OSP) príslušný súd rozhodnutie posúdil a rozhodol. Ústavný súd nie je preto príslušný na ďalšie preskúmavanie rozhodnutí navrhovateľom označených súdnych orgánov, ktorými mali byť označené ústavné práva porušené. Podanie protestu zo strany prokurátora predstavuje zásah iného štátneho orgánu do procesu ochrany práv a ochrany zákonnosti.

Navrhovateľ v texte ústavnej sťažnosti uvádza, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu podal dovolanie, o ktorom nie je rozhodnuté. Odhliadnuc od hodnotenia prípustnosti dovolania podľa príslušných ustanovení OSP ústavný súd konštatuje, že nie sú dôvody, aby posudzoval toto konanie pred najvyšším súdom.

Všeobecná deklarácia ľudských práv má charakter politického, a nie právneho dokumentu, preto jednotlivé jej ustanovenia, resp. ich dodržiavanie ústavný súd neposudzuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.